

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Magdalenou Ježkovou ve věci žalobce **T. E.**, nar. ..., e.č. ..., státní příslušnost Arménská republika, t.č. na adrese Pobytové středisko Kostelec nad Orlicí, Rudé armády 1000, 517 41 Kostelec nad Orlicí, zast. Mgr. et Bc. Filipem Schmidtem, LL.M., advokátem v Praze 2, Helénská 1799/4, proti žalovanému **Ministerstvo vnitra ČR**, IČ 00007064, Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 5. 2016, č. j. OAM-174/ZA-ZA05-ZA14-R2-2012-I

t a k t o :

- I. **Žaloba s e z a m í t á .**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou žalobou namítal žalobce nezákonnost shora identifikovaného rozhodnutí, jímž mu žalovaný neudělil na základě žádosti mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

Žalobce měl za to, že závěry správního orgánu ani v novém rozhodnutí nestojí na řádně zjištěném skutkovém stavu. Správní orgán dokazování přes výtky Nejvyššího

správního soudu nepřizpůsobil v rozporu s § 2 odst. 4 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) konkrétně sděleným důvodům žadatele. Žalobce poukazoval ve správním řízení na obavu z pronásledování z důvodu konverze ke křesťanství, která je příslušníky jeho jezidské komunity sankcionována. Dále poukazoval na problémy s otcem ve vztahu k této události, kdy navíc matka žalobce byla zjevně obětí domácího násilí. Jako poslední důvod žalobce uváděl skutečnost, že by musel nastoupit vojenskou službu a byl by nucen bojovat v nebezpečné oblasti na hranicích Arménie a Ázerbájdžánu, resp. Náhorního Karabachu.

Žalobce shrnul stěžejní výtky Nejvyššího správního soudu, které měly správní orgán navigovat v dalším správním řízení. Správní soud žalovanému zejména vytkl naprostou absenci zpráv, které by se problematice jezidské komunity v Arménii a případné konverzi jezidů věnovaly. Dále také žalovanému vytkl, že v případě žalobce se nazabýval otázkou vojenské služby. Soud doslova uvedl: *“Nejvyšší správní soud má za to, že skutková tvrzení stěžovatelů odpovídala požadavkům na hodnověrnost výpovědi žadatele o mezinárodní ochranu. Za takové situace bylo povinností žalovaného přistoupit k zjišťování skutkového stavu způsobem, jenž by mohl tvrzení stěžovatelů o jejich pronásledování potvrdit nebo vyvrátit. Žalovaný se však při získávání informací o zemi původu stěžovatelů a dotazů na situaci v Arménii minul podstatou skutkových tvrzení stěžovatelů. Žalovaný měl v souladu s logikou věci svoji pozornost zaměřit na zjištění, zda je skutečně pravdivé tvrzení, že jezidská komunita v Arménii pronásleduje své bývalé členy a zda je tato její případná činnost efektivně potírána. Měl se zabývat také tím, zda je v Arménii efektivně zasahováno proti případům domácího násilí. Stejně tak se měl ve vztahu k stěžovateli pokusit ověřit, zda není dán důvod pro aplikaci čl. 9 odst. 2 písm. e) směrnice Rady 2004/83/ES ze dne 29. 4. 2004 o minimálních normách, které musí splňovat státní příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohli žádat o postavení uprchlíka nebo osoby, která z jiných důvodů potřebuje mezinárodní ochranu, a o obsahu poskytované ochrany (dále jen „směrnice 2004/83/ES“), nebo jakým způsobem jsou trestány osoby, které odepřely výkon vojenské služby....Nebyla zkoumána otázka adekvátnosti případného trestu za vyhýbání se vojenské službě, ani zda by teoreticky nemohlo dojít k naplnění výše uvedeného čl. 9 odst. 2 směrnice 2004/83/ES (nyní směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/95/EU ze dne 13. prosince 2011, o normách, které musí splňovat státní příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohli požívat mezinárodní ochrany, o jednotném statusu pro uprchlíky nebo osoby, které mají nárok na doplňkovou ochranu, a o obsahu poskytnuté ochrany).“... Žalovaný nicméně nejenže zcela odhlédl od předmětné nahrávky, nýbrž neučinil ani žádný krok k tomu, aby získal informace o současném postavení jezidů v Arménii, kteří konvertovali k jinému náboženství.“*

Žalovaný však dle přesvědčení žalobce v novém rozhodnutí svá pochybení z velké části nenapravil. Informace o zemi původu, jakkoliv aktualizované v podobě zprávy o stavu lidských práv Human Rights Watch 2016 a Amnesty International 2016, se opětovně specificky netýkají důvodů předestřených žalobcem v části náboženského pronásledování. Jediná zpráva zaměřená na otázku jezidské komunity a konverze je informace MZV, která navíc obavy spíše potvrzuje. V napadeném rozhodnutí tak k otázce pronásledování z důvodu náboženství opětovně zaznívají tytéž nepodložené závěry, že sice Ústava Arménie zaručuje svobodu vyznání a žalobce (resp. správní orgán hovoří spíše o jeho matce) se měl kam obrátit

o pomoc. Není přitom specifikováno jakou konkrétní pomoc má správní orgán na mysli, zda materiální či ochranu před pronásledováním (str. 6 napadeného rozhodnutí). Správní orgán pak dovozuje, že žalobci v každém případě nehrozilo či nebude hrozit takové příkoří, které by bylo možno označit za pronásledování.

Žalobce měl za to, že k posouzení odůvodněnosti obav, tedy hrozícího příkoří žalobci v případě návratu, je potřeba mít k dispozici řádný důkazní materiál. Přitom, jak poukázal Nejvyšší správní soud v napadeném rozhodnutí, *„pokud ani po doplnění dokazování nebude možné tvrzení stěžovatele doložit nebo vyvrátit, žalovaný bude povinen z takového tvrzení vycházet (srov. rozsudek zdejšího soudu ze dne 30. 9. 2008, č. j. 5 Azs 66/2008 - 70, publ. pod č. 1749/2009 Sb. NSS).“*

Žalobce konstatoval, že správní orgán také ve svých úvahách zcela odhlédl od skutečnosti, že pronásledování může mít „mírnější“ podoby než jen například mučení a nelidské zacházení. Odkázal přitom na ust. § 2 odst. 4 zákona o azylu. Obdobně dle článku 9 Kvalifikační směrnice za pronásledování je třeba považovat nejen závažná porušení základních lidských práv typu intenzivního fyzického násilí, ale i obdobná o jednání, která jsou obdobně závažná svým opakováním (článek 9 odst. 1 písm. a)) nebo ve svém souběhu (článek 9 odst. 1 písm. b)) směrnice). Typicky mezi taková jednání dle Kvalifikační směrnice patří právě *„právní, správní, policejní nebo soudní opatření, která jsou sama o sobě diskriminační nebo jsou prováděna diskriminačním způsobem.“* I dílčí opatření mohou být ve výsledku chápány jako pronásledování, když tyto ústrky dosáhly slovy Nejvyššího správního soudu: *„takové intenzity a systematickosti, že u dotčené osoby ve zcela zásadní míře snižují kvalitu prožívání a berou životní perspektivu a že v ní vyvolávají silný pocit celkové bezvýchodnosti a beznadějnosti její situace. Navíc intenzita uvedených ústrků musí být „objektivní“ v tom smyslu, že by jimi byly výše uvedené negativní životní pocity působeny zpravidla i u jiných jedinců nacházejících se ve státě původu žadatele o azyl v obdobné situaci.“*

Co se týče obavy z vojenské služby, včetně nebezpečných míst, kde by měl žalobce případně službu vykonávat, pak správní orgán na tuto otázku dle názoru žalobce již pozornost zaměřil. Rozhodnutí obsahuje poměrně detailní rozbor situace. Dle názoru žalobce však správní orgán vyvozuje ze zpráv zcela nelogické závěry. Správním orgánem citované zdroje poukazují na to, jak jsou často neznalí vojíní posíláni do nebezpečných oblastí, kde jim hrozí životní nebezpečí.

Z hlediska nebezpečí vážné újmy měl žalobce za to, že lze rovněž vytýkat nesplnění řádného dokazování, jak je na něj poukazováno výše. Správní orgán v této části odkazuje zejména na ochranu orgánů státu původu s tím, že arménské úřady řeší veškeré problémy, ať už s náboženským pronásledováním, či vojenskou šikanou apod., efektivně. Žalobce má za to, že takové závěry neplynou ze správního spisu a jsou v kontradikci s vlastními citacemi správního orgánu. Opětovně citoval zrušující rozsudek Nejvyššího správního soudu, kde tyto závěry byly soudem zásadně zpochybněny právě na zprávy o situaci v Arménii, které byly součástí správního spisu: *“S ohledem na výše uvedené zdejší soud nemůže zaujmout konečné stanovisko k otázce efektivit vnitrostátní ochrany v zemi původu stěžovatelů. Nad rámec nutného odůvodnění ovšem považuje za vhodné poukázat na některé pasáže zpráv shromážděných žalovaným, které tvoří obsah správního spisu a kterými by se měl žalovaný v další fázi zabývat. Ze zpráv organizace Freedom House vyplývá: „Korupce je všudypřítomná a úplatkářství a protekcionářství je údajně běžné mezi*

pracovníky státní správy, kteří jsou zřídka kdy stíháni nebo odvoláni kvůli zneužití úředních pravomocí“ [...] „[L]idé, kteří patří do velmi malé části obyvatelstva, tvořené etnickými menšinami, jen zřídka kdy referují o případech otevřené diskriminace“ [...] „Má se za to, že domácí násilí a obchodování se ženami a dívkami za účelem prostituce patří mezi závažné problémy“. Ze zprávy MZV USA vyplývá: „Tvzení o přetrvávající korupci na všech úrovních státní správy oslabovala naplňování koncepce právního státu, přestože vláda podnikala omezené kroky k potrestání korupce mezi státními úředníky v nízkém a středně vysokém postavení.“ [...] „Příslušníci náboženských menšin trpěli společenskou diskriminací. Domácí násilí zůstávalo problémem, avšak z velké části nebylo státním orgánům oznamováno.“ [...] „Neexistoval zde žádný vyhrazený nezávislý mechanismus pro vyšetřování případů porušení lidských práv policií.“ [...] „Korupce v řadách policie byla nadále problémem“. [...] „Policie měla na starosti vyšetřování korupce a nejvyšší státní zástupce odpovídal za stíhání korupce. Ani jeden z těchto orgánů nespolupracoval aktivně s občanskou společností. Podle všeobecně rozšířených zpráv ani jeden z těchto orgánů nefungoval účinným nebo nezávislým způsobem a ani jeden z těchto orgánů neměl ke své činnosti dostatek prostředků.“ [...] „Skutečný počet trestných činů jako znásilnění byl nadále vyšší než počet oznámených trestných činů kvůli společenskému stigma a také kvůli tomu, že zde neexistovaly žádné ženy vykonávající policejní a vyšetřovatelskou práci“ [...] „Policejní orgány zaznamenaly ve sledovaném roce 762 případů domácího násilí, z toho ve 455 případech se jednalo o týrání páchané manželem či manželkou nebo partnerem či partnerkou. Případy domácího násilí mimo jiné zahrnovaly případy vraždy, pokusu o vraždu, použití násilí vůči osobě a mučení.“ [...] „Podle místních pozorovatelů většina domácího násilí nadále nebyla oznamována, protože se oběti bály fyzické újmy, obávaly se, že policie by je vrátila k jejich manželům, nebo 5 Azs 150/2014 - 67 pokračování se styděly svěřovat se se svými rodinnými problémy. Také se objevily zprávy, že policie projevovala neochotu zasahovat v takovýchto případech a odrazovala ženy od podání trestního oznámení, zejména mimo Jerevan.“

Žalobce upozornil, že v posouzení nebezpečí vážné újmy chybí informace o konfliktu Arménie s Ázerbájdžánem, který by se mohl žalobce přímo dotýkat právě z důvodu povinnosti nastoupit vojenskou službu. Ministerstvo zahraničních věcí ČR již od září 2014 na svých internetových stránkách varuje před cestováním do této oblasti: „Vzhledem k přetrvávajícímu konfliktu mezi Arménií a Ázerbájdžánem o Náhorní Karabach je uzavřena arménsko-ázerbájdžánská hranice. MZV ČR nedoporučuje cestovat do příhraničních oblastí s Ázerbájdžánem a do oblastí v blízkosti linie dotyku nepřátelených stran. Bez možnosti přechodu je i linie dotyku mezi Náhorním Karabachem (a k němu přiléhajícími ázerbájdžánskými okresy kontrolovanými neuznanou „Náhorně karabašskou republikou“) a Ázerbájdžánem.“ Aktuálně se situace přitom stupňuje. V tomto kontextu je až zarážející, že správní orgán v této části výkon vojenské služby hodnotí jako „nejzákladnější státoobčanskou povinnost“ a zcela tak ignoruje i jím doložené informace o úskalích, včetně životu nebezpečných akcí, kterých se údajně musí někteří branci účastnit.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že popírá oprávněnost námitek uvedených právním zástupcem žalobce a současně s nimi nesouhlasí, neboť neprokazují, že by správní orgán v průběhu své činnosti porušil některé ustanovení správního řádu či zákona o azylu a následně vydal nezákonné rozhodnutí. Odkazuje na obsah správního spisu, zejména na vlastní žádost o udělení

mezinárodní ochrany, výpovědi žalobce a na vydané rozhodnutí. Proto napadené rozhodnutí nelze považovat za nezákonné, nepřezkoumatelné či vadné. Žalobce není a nebyl členem žádné politické strany, organizace či hnutí a žádným způsobem se ve veřejně politickém životě neangažoval. Dle přesvědčení žalovaného správní orgán postupoval v souladu s pokynem Nejvyššího správního soudu. Co se týče problémů žalobce s otcem, tyto měl na území Ruské federace, kde od roku 2002 společně žili a kde se otec dosud zdržuje a o rodinu nejeví zájem. V rámci země původu má žalobce rovněž možnost využít vnitřního přesídlení na jiné místo, kde žádná osoba o jeho příklonu ke křesťanské víře není obeznámena a kde bude také v bezpečí, pokud by se otec do Arménie vrátil. Dále k tomuto žalobce sdělil, že po návratu z Ruské federace do Arménie žil v bezpečí u prarodičů a v souvislosti s náboženskou konverzí ani žádné potíže v zemi původu neměl. Křesťané v Arménii tvoří drtivou náboženskou většinu (Jezidé pouze 1,3%), proto neexistuje jediný důvod, proč by žalobci v případě ohrožení byla pomoc ze strany příslušných arménských úřadů odmítnuta. Pokud se jedná o domácí násilí, žalobce zemi původu opustil s matkou ve věku 15 let, nyní je již plnoletý, a proto se nemusí se svým otcem, některými příbuznými či s lidmi z okruhu jezidské komunity stýkat. Jak vyplývá z aktuálních informací o zemi původu, ze strany arménských státních orgánů i nevládního sektoru je snaha tuto problematiku efektivně legislativně i prakticky řešit, navíc jeho otec se opět oženil a s novou manželkou má děti, což také nepodporuje obavy žalobce z jeho strany. K otázce možného povolání žalobce do armády žalovaný uvedl, že tuto otázku samu o sobě ještě nelze považovat ze strany státní moci jako diskriminaci či pronásledování jedince, byť by se jednalo o účast v ozbrojeném konfliktu, neboť ze strany občana se jedná o splnění státoobčanské povinnosti. Pokud se jedná o aktuální vývoj v Náhorním Karabachu, v květnu 2016 uzavřeli ve Vídni prezidenti Arménie a Ázerbájdžánu příměří /zprávy databáze ČTK/, které ukončilo dubnový ozbrojený konflikt mezi oběma zeměmi, navíc žalobce s matkou v Náhorním Karabachu před vycestováním ze země původu ani nežili, proto není třeba se podrobněji k tomuto konfliktu vracet, přičemž rozhodnutí bylo vydáno až 31. května 2016, po uzavření příměří.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez nařízení jednání, když oba účastníci řízení vyslovili s tímto postupem souhlas. Po prostudování obsahu správního spisu v kontextu s žalobními námitkami pak dospěl k následujícím skutkovým zjištěním a právním závěrům.

Daná věc je před zdejší soudem projednávána již podruhé. V předcházejícím řízení podala matka žalobce jménem svým a v té době i jménem svého nezletilého syna E. (nyní žalobce) žalobu, kterou se domáhala přezkoumání správnosti a zákonnosti rozhodnutí správního orgánu, kterým jí a jejímu synovi nebyla udělena mezinárodní ochrana podle ust. §§ 12 – 14b) zákona o azylu. Krajský soud neshledal žalobní námitky důvodnými, a proto žalobu zamítl. Tento rozsudek pak byl na základě kasační stížnosti podané matkou žalobce přezkoumán Nejvyšším správním soudem, který jak rozsudek zdejšího soudu ze dne 15. 8. 2014, č.j. 29 Az 25/2013 – 80, tak i rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 11. 2013, č.j. OAM – 174/ZA-ZA05-ZA08-2012 zrušil a věc žalovanému vrátil k dalšímu řízení. V rozsudku (sp. zn. 5 Azs 150/2014) uvedl, že má za to, že *„skutková tvrzení stěžovatelů odpovídala požadavkům na hodnověrnost výpovědi žadatele o mezinárodní ochranu. Za takové*

situace bylo povinností žalovaného přistoupit k zjišťování skutkového stavu způsobem, jenž by mohl tvrzení stěžovatelů o jejich pronásledování potvrdit nebo vyvrátit. Žalovaný se však při získávání informací o zemi původu stěžovatelů a dotazům na situaci v Arménii minul podstatou skutkových tvrzení stěžovatelů. Žalovaný měl v souladu s logikou věci svoji pozornost zaměřit na zjištění, zda je skutečně pravdivé tvrzení, že jezidská komunita v Arménii pronásleduje své bývalé členy a zda je tato její případná činnost efektivně potírána. Měl se zabývat také tím, zda je v Arménii efektivně zasahováno proti případům domácího násilí. Stejně tak se měl ve vztahu k stěžovateli pokusit ověřit, zda není dán důvod pro aplikaci čl. 9 odst. 2 písm. e) směrnice Rady 2004/83/ES ze dne 29. 4. 2004 o minimálních normách, které musí splňovat státní příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohli žádat o postavení uprchlíka nebo osoby, která z jiných důvodů potřebuje mezinárodní ochranu, a o obsahu poskytované ochrany (dále jen „směrnice 2004/83/ES“).Žalovaný ani krajský soud se však konkrétně nezabývali stěžovateli tvrzenými důvody pronásledování. Žalovaný ani krajský soud se však konkrétně nezabývali stěžovateli tvrzenými důvody pronásledování. V tomto směru je situace nejvíce patrná v případě námitky povinnosti vykonat vojenskou službu v Arménii. Krajský soud na jedné straně uvádí, že lze uvažovat o tom, že za jistých okolností by byly okolnosti spojené s výkonem vojenské služby relevantní, nijak se ovšem nezabývá tím, zda tyto skutečnosti nastaly i v dané věci. Nebyla zkoumána otázka adekvátnosti případného trestu za vyhýbání se vojenské službě, ani zda by teoreticky nemohlo dojít k naplnění výše uvedeného čl. 9 odst. 2 směrnice 2004/83/ES (nyní směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/95/EU ze dne 13. prosince 2011, o normách, které musí splňovat státní příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohli požívat mezinárodní ochrany, o jednotném statusu pro uprchlíky nebo osoby, které mají nárok na doplňkovou ochranu, a o obsahu poskytnuté ochrany). Žalovaný k tomu uvádí, že v daném ohledu vycházel z Příručky Úřadu Vysokého komisaře OSN pro určování právního postavení uprchlíků, která se ovšem ve správním spisu nenachází. Žalovaný odkázal stěžovatele na ochranu poskytovanou státními orgány v zemi původu, přestože stěžovatelé účinnost uvedené ochrany v průběhu řízení kontinuálně zpochybňovali. Zdejšímu soudu nadto neuniklo, že jejich tvrzení jsou potvrzována také informacemi o zemi původu, které shromáždil žalovaný v průběhu správního řízení. Tyto zprávy naopak neobsahují jakoukoliv zmínku o postavení jezídů v zemi původu stěžovatelů a vnitřních vztazích v jezidské komunitě. Je sice pravdou, že videozáznam předložený stěžovateli, který měl potvrzovat krutost jezídů, nebyl záznamem událostí, které se odehrály v Arménii, přesto měl vést žalovaného k ověření skutečnosti, zda by podobné násilnosti nemohly přicházet v úvahu také v zemi původu stěžovatelů. Žalovaný nicméně nejenže zcela odhlédl od předmětné nahrávky, nýbrž neučinil ani žádný krok k tomu, aby získal informace o současném postavení jezídů v Arménii, kteří konvertovali k jinému náboženství. V tomto ohledu lze poukázat i na skutečnost, že navzdory tomu, že žalovaný u MZV adresně vyžádal informace o zemi původu stěžovatelů, dotázal se jen na postavení Arménů po návratu do země, aniž by se zaujímal o to, zda je skutečně možné, že jezidská komunita v Arménii pronásleduje své bývalé přívržence. Žalovaný také uvedl, že tvrzení stěžovatelů o pronásledování ze strany bývalého manžela stěžovatelky je nepodložené. Učinil tak přesto, že stěžovatelka v řízení o mezinárodní ochraně poukazovala na incident, při kterém měla být napadena ruský mluvícím mužem. Tvrdila, že se jednalo o osobu, která měla být vyslána jejím bývalým manželem, aby ji zabil. Uvedené žalovaný rovněž ve svém rozhodnutí nijak nerefletoval; stejně tak ani krajský soud. Článek z internetového

serveru Federace jezídských spolků (dergush.com) sice skutečně obsahuje zmínku, že jezídská komunita bývalé přívržence nepronásleduje, důvěryhodnost tohoto sdělení je ovšem zpochybněna skutečností, že se jedná o stránku stoupenců tohoto náboženství. Závěr o neexistenci pronásledování stěžovatelky učiněný s odkazem na tvrzení údajných pronásledovatelů nelze dle názoru zdejšího soudu považovat za příliš přesvědčivý. V této souvislosti je třeba dát stěžovatelům za pravdu také v tom směru, že i pokud by byla tvrzení v předmětném článku pravdivá, samo o sobě to nevyvrací tvrzení stěžovatelky o tom, že v jezídské komunitě se nacházejí takové skupiny osob, které se stavějí k možné konverzi k jiné víře negativně za použití násilí. Pokud jde o závěr žalovaného a krajského soudu, že se mají stěžovatelé obrátit na státní orgány v zemi původu, neboť tak ještě neučinili, je třeba uvést, že toto posouzení není správné. Od žadatele o mezinárodní ochranu nelze požadovat, aby se obrátil na orgány ve své vlasti, jestliže je známo, že tento postup nepovede k poskytnutí efektivní ochrany. Rovněž na tomto místě zdejší soud uvádí, že tímto konstatováním nijak nepředjímá závěr, zda tomu tak je v případě stěžovatelů. K takovému závěru se totiž nevyjádřil žalovaný ani krajský soud. Bylo by tedy přinejmenším předčasné, jestliže by tento závěr nyní učinil zdejší soud.“ Dále odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 11. 2004, č. j. 6 Azs 110/2004 - 75: „Tvrdí-li žadatel v řízení o azyl, že nemá faktickou možnost bez jisté újmy obrátit se o pomoc na příslušné orgány v zemi svého původu, musí správní orgán zaměřit dokazování i tímto směrem, neboť z pohledu splnění podmínek podle § 12 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění zákona č. 2/2002 Sb., jde o zjištění podstatné; správní orgán v takovém případě zejména žadatele vyzve, aby svá tvrzení konkretizoval, předložil o nich důkazy či konkrétně označil možnost jejich obstarání. Nepostupuje-li správní orgán takovým způsobem a žádost o udělení azylu zamítne s odůvodněním, že žadatel se na orgány v zemi svého původu přesto měl obrátit, soud k žalobnímu bodu jeho rozhodnutí pro vady řízení spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. zruší.“

Krajský soud v novém přezkumném řízení posuzoval, zda žalovaný v nově otevřeném správním řízení postupoval v souladu s požadavky Nejvyššího správního soudu a zda závěry vyslovené v napadeném rozhodnutí byly vysloveny v souladu s tímto zrušujícím rozsudkem.

Z obsahu doplněného správního spisu krajský soud zjistil, že matka žalobce předložila v nově otevřeném správním řízení správnímu orgánu další zprávy v písemné i elektronické podobě. Jednalo se o zprávu ze serveru - novinky cz - „Konec příměří. Arménie mluví o začátku války s Azerbájdžánem“ ze dne 22. 12. 2015, kompaktní disk obsahující reportáž o jezídské komunitě v Iráku, lékařskou zprávu z interní ambulance Oblastní nemocnice Náchod, a.s., ze dne 19. 8. 2015, dále lékařské zprávy nejstaršího bratra, potvrzení Policie arménské republiky ze dne 27. 9. 2013 pro prostředního syna o vyhýbání se předvolání, potvrzení Jezídského národního svazu Arménské republiky ze dne 4. 6. 2012 o vyloučení žalobkyně a jejich dětí z jezídského společenství. Dále z průběhu správního řízení vyplynulo, že tvrzeným důvodem žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobkyně je její obava o svůj život, který je ohrožován jednak jejím bývalým manželem a následně i jezídskou komunitou.

Žalovaný, jak v napadeném rozhodnutí konstatoval, vzal při posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany v úvahu výpověď žalobce, výpověď jeho matky,

matkou doložené materiály a informace, které shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv v Arménii. Žalobce měl možnost ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu se s těmito podklady seznámit a vyjádřit se k nim a navrhnout další podklady pro rozhodnutí. K tomu žalobce doplnil, že v případě povolání k vojenské službě jsou Arméni posíláni na bezpečná místa nebo do větších měst a jezdí jsou naopak posíláni na místa problematická. Jsou v tom peníze a známosti. Postavení jezídů v Arménii je jako postavení Romů v Čechách.

Podle § 12 zákona o azylu v platném znění se cizinci udělí azyl, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

Z obsahu předloženého správního spisu vyplývá, že žalovaný se znovu případem žalobce podrobně zabýval, posuzoval jeho azylový příběh na základě výpovědí žalobce a jeho matky učiněných v řízení o mezinárodní ochraně a na základě informací o zemi původu. Po provedeném přezkumném řízení dospěl krajský soud k závěru, že správní řízení netrpí vytýkanými vadami, napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem. Výčet důvodů pro udělení azylu uvedených v § 12 zákona o azylu je taxativní a nelze jej rozšiřovat o důvody další.

Ze správních řízení krajský soud zjistil, že žalovaný vzal v potaz materiály předložené matkou žalobce a následně se s nimi v odůvodnění napadeného rozhodnutí vypořádal. Po opakovaném posouzení jejich obsahu se tedy lze přiklonit k závěru, že žalobce neuvedl žádné skutečnosti, na základě kterých by bylo možno učinit závěr, že vyvíjel ve své vlasti činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod, za kterou by byl azylově relevantním způsobem pronásledován. Ve svých výpovědích nesdělil, že by se jakkoliv zapojoval do veřejného dění ve vlasti, či byl členem politické strany nebo jiné organizace. Vlast opustil jako nezletilý společně se svou matkou a dvěma bratry kvůli strachu z otce a jeho příbuzných. Žalobce neuváděl žádné potíže politického charakteru ani žádné jiné potíže se státními orgány ve své zemi původu. Neuvedl žádné skutečnosti, na základě kterých by bylo možno učinit závěr, že vyvíjel ve své vlasti činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod. Krajský soud přisvědčil názoru žalovaného, že nelze proto dospět k závěru, že by žalobce byl ve vlasti pronásledován ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu.

V řízení dle názoru krajského soudu rovněž nebylo prokázáno, že by žalobce mohl mít důvodné obavy z pronásledování z důvodu své rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů, tedy z důvodů uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu nebo že by mu takové pronásledování hrozilo v případě návratu do vlasti. Důvody pro udělení azylu na základě daného ustanovení jsou zákonem taxativně vymezeny. Správní orgán se v nově otevřeném řízení opakovaně zabýval posouzením žádosti žalobce a ve shodě se závěry Nejvyššího správního soudu vyslovenými ve zrušujícím rozsudku opatřil aktualizované informace o situaci v Arménii. Konkrétně hodnotil informaci

Ministerstva zahraničních věcí ze dne 26. 2. 2016, která odkazuje na čl. 26 Ústavy Arménské republiky hovořící o svobodě vyznání a dále se vyjadřuje k samotnému postavení jezidské komunity. Jedná se o etnickou skupinu, která si uchovala náboženství založené na stoleté tradici, o jejíž dodržování usiluje v každodenním životě. Pokud dojde ze strany jezída ke změně náboženství, komunita vůči němu může projevit negativní postoj a tato osoba bude takzvaně hodna opovržení. Tento závěr porovnal žalovaný s potvrzením předloženým žalobkyní od Jezidského národního svazu Arménské republiky ze dne 4. 6. 2012 o jejím vyloučení z tohoto společenství. K tomu žalovaný podotkl, a k tomuto závěru se přiklání i krajský soud, že navzdory tomu, že žalobce byl vyloučen z daného společenství, rodina matky jej nezavrhl, mohl zůstat u jejich rodičů a je rovněž nepochybné, že pomoc mohl hledat i u svého strýce. Měl tedy kde bydlet a z čeho žít a současně se i měl, na koho obrátit. Rovněž tak nelze dovodit, že by jeho náboženská konverze vyvolala jakoukoliv neadekvátní reakci či hrozbu postihu za takové počínání ze strany jezidské komunity. Tyto závěry nemohou být v žádném případě vyvráceny důkazy o životě jezidské komunity v Irácké republice, které matka žalobce v průběhu správního řízení dodatečně doložila. V případě žalobce tak nelze spatřovat azylově relevantní újmu, ačkoliv lze připustit, že jeho životní situace je nelehká.

Dále je nepochybné, že správní orgán se v návaznosti na závazný právní názor Nejvyššího správního soudu zabýval otázkou konverze žalobce ke křesťanství a ve vazbě na to i jeho obavami z pronásledování a násilí ze strany jeho otce. Vzhledem k věku žalobce v době, kdy mělo k násilí docházet, vycházel žalovaný i z výpovědí matky žalobce. Dále si za tím účelem vyžádal doplňující informace věnující se problematice ženských práv, rovnosti pohlaví a problematice domácího násilí v Arménii. Připomenul, že Zpráva Komisaře pro lidská práva Rady Evropy se k tomuto tématu vyjadřuje velmi podrobně, když zmiňuje, že státní představitelé Arménie obecně uznávali existenci problémů v této oblasti a také to, že na jejich řešení je zapotřebí vynaložit větší úsilí. Žalovaný konstatoval, že Arménie je signatářem celé řady mezinárodních dokumentů týkajících se ochrany ženských práv a odstranění diskriminace žen. Arménská ústava stanoví, že všichni občané jsou si rovni a že diskriminace z důvodu pohlaví je zakázána. Rovněž trestní zákoník zahrnuje genderovou rovnost jako zásadu pracovněprávní legislativy. V roce 2013 byl přijat a v účinnost vstoupil zákon o různých právech a rovných příležitostech pro ženy a muže. Hlavním orgánem, který se zabývá ženskými právy a genderovou rovností, je odbor pro problematiku rodin, žen a dětí na Ministerstvu práce a sociálních věcí. Navzdory tomu předmětná zpráva připouští, že případy domácího násilí nejsou účinným způsobem rozpoznávány, vyšetřovány, stíhány a trestány a to i za situace, že znásilnění je trestným činem a nejvyšší trest je odnětí svobody na 15 let. Rovněž tak týrání mezi manžely a násilí vůči ženám je velmi rozšířeným jevem. Je však zřejmé, že dané problémy nelze označit za takové, které by vláda neřešila či popírala. Žalovaný upozornil, že ze shromážděných podkladů vyplývá, že arménské státní orgány danou problematiku řeší, a to i za podpory nevládního sektoru. Žalobce a rovněž tak žalobcova matka tak mají reálnou možnost obrátit se o pomoc na kompetentní státní orgány či nevládní organizace působící na poli ochrany práv žen. K takto vysloveným názorům žalovaného se krajský soud přiklání. Rovněž tak souhlasí s jeho názorem, že obavy žalobce z pronásledování jeho otcem již v současné době nejsou aktuální. Sama matka žalobce totiž ve svém doplňujícím pohovoru uvedla, že ji manžel již nepronásleduje a že „jí už dal pokoj“, protože se oženil a má děti. Z toho lze dovodit, že tato hrozba již pominula. Navíc krajský soud

uvádí, že je mu z jeho úřední činnosti známo, že matka žalobce v doplňujícím pohovoru týkajícím se její žádosti o udělení mezinárodní ochrany dále vysvětlila, že před dvěma lety se domnívala, že bývalý manžel na ni zaútočil, ale nakonec zjistila, že to nebyla pravda.

Krajský soud se rovněž přiklonit k názoru žalovaného, že žalobce za nastalé situace může využít i institutu tzv. vnitřního přesídlení, aby se vyhnul kontaktu s lidmi z jezidské komunity. Sama matka žalobce uvedla, že za pobytu u svých rodičů v Jerevanu jezdila do Ečmiadzinu, kde navštěvovala evangelický kostel. Dále potvrdila, že jí pomáhali také její souvěrci. Matka žalobce rovněž sdělila, že byla schopna obstarat nemalou finanční částku na vycestování své a svých tří synů. Žalovaný rovněž připomněl, že matce žalobce i žalobci samotnému nic nebránilo v tom, aby podali žádost o mezinárodní ochranu, a to již po vstupu na území Gruzie či Ruska. Mohli tedy využít ochrany orgánů zemí, kam vstoupili bezprostředně po opuštění Arménie. Vzhledem k tomu, že tak neučinili, žalovaný nepovažoval jejich problémy za natolik palčivé. I toto hodnocení považuje krajský soud za přesvědčivé a přiklání se k názoru žalovaného, že uváděné pohnutky nelze podřadit po zákonný důvod uvedený v § 12 písm. b) zákona o azylu.

Dále krajský soud ze správního řízení zjistil, že se žalovaný zabýval i posouzením obav žalobce z nástupu k výkonu vojenské služby. K posouzení této problematiky vycházel ze Zprávy komisaře pro lidská práva Rady Evropy, výroční zprávy Human Rights Watch, výroční zprávy Amnesty International, informace Ministerstva zahraničních věcí České republiky a trestního zákona Arménské republiky. Z těchto zpráv dovodil, že v Arménii existuje násilí mezi vojáky jako důsledek šikany a této šikaně jsou vystaveni především příslušníci menšin. Ministr obrany k dotazu komisaře sdělil, že počet úmrtí, která byla způsobena násilím uvnitř ozbrojených sil, v posledních pěti letech klesl. Nejvyšší státní zástupce komisaře sdělil, že několik trestních řízení zahájených v souvislosti s úmrtím armádních příslušníků, skončilo vynesemím odsuzujících rozsudků, zatímco jiná řízení byla pozastavena nebo ukončena některá dosud probíhají. V červenci 2013 vojenský státní zástupce vytvořil pracovní skupinu, do jejíž činnosti je zapojeno 5 nevládních organizací, která je pověřena přezkoumáním vyšetřování případu úmrtí mimo boje, k nimž došlo v minulosti. Ministr obrany zdůraznil, že náležitý trest pro tyto pachatele je nezbytný pro odrazení pachatelů jakéhokoliv dalšího porušování lidských práv. Zastupitelský úřad v Jerevanu sdělil, že mladí muži jsou posíláni na linii mezi Arménií a Ázerbájdžánem a Ázerbájdžánem Náhorním Karabachem bez jakýchkoliv předchozích zkušeností se zacházením se zbraněmi a municí. Dále žalovaný zjistil, že zákon o náhradní službě byl novelizován v červnu 2013 a nabízí osobám, které odmítají vojenskou službu z důvodu svědomí, možnost civilní služby. Všem osobám zadrženým, stíhanými odsouzeným za nevykonání vojenské služby z důvodu jejich svědomí nebo náboženské víry byla poskytnuta možnost zažádat o náhradní výkon služby. Správní orgán, jak dále, konstatoval, se také seznámil s výňatky zákona o vojenské povinnosti a trestního zákona týkajícími se zproštění povinnosti vojenské služby, vyhýbaní se pravidelné vojenské službě nebo vojenskému cvičení a dezerce. K dané problematice podotkl, že vzhledem k uvedenému je zřejmé, že situace v oblasti výkonu vojenské základní služby v Arménii je pro všechny muže z tzv. obyčejných rodin stejná. Tzn., že k odvodům do armády a zařazování k výkonu služby nedochází na základě některého z azylově relevantních důvodů. Žalovaný k tomu připomněl závazný názor vyslovený v rozsudku Vrchního soudu v Praze ze

dne 16. 7. 1998, č.j. 6 A 508/97, z něhož vyplývá, že „povolání k výkonu vojenské služby samo o sobě není ještě pronásledováním z důvodu rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro politické přesvědčení, byť by výkon vojenské služby byl spojen s rizikem účasti při bojových akcích ve válečném konfliktu. Strachem z pronásledování rovněž není obava žalobce, že v souvislosti s jeho dezercí z armády by mohl být trestně stíhán.“ Povinnost občanů Arménie účastnit se základní vojenské služby nebo jakéhokoliv dalšího výcviku, či dokonce bojových akcí, pokud je evidentně zaměřena na veškeré boje schopné muže i bez ohledu na jejich rasu, národnost či náboženství, nemůže být chápána jako pronásledování jednotlivců ze strany státních orgánů, a to ani v případě následného nasazení vojáků do konfliktních oblastí. Dále žalovaný připomenul i rozsudek zdejšího soudu ze dne 10. 12. 2004, č. j. 30 Az 98/2004, dle něhož „Pokud jde o obavu z výkonu základní vojenské služby, dlužno poznamenat, že se šikanou se lze setkat v armádách z celého světa a jde jen o to, jak takovým jevům čelit. V přezkoumávané věci ale zůstaly obavy žalobce zatím pouze v hypotetické úrovni, neboť žádná šikana jej nepostihla, když základní vojenskou službu dosud nenastoupil. Ostatně neprojevil ani sebemenší zájem o výkon náhradní vojenské služby. Rozhodně přitom nebylo povinností žalovaného v rámci azylového řízení tyto možnosti zkoumat.“ Krajský soud se na základě výše uvedeného přiklání k názorům žalovaného a považuje je za zákonné. Má rovněž za to, že obavy z možného trestního stíhání a potrestání za dezerci či vyhýbání se nástupu vojenské služby nepředstavují samy o sobě opodstatněné obavy z pronásledování. Žalobce má možnost požádat o civilní výkon služby pro rozpor se svědomím či náboženským vyznáním. Navíc dle předloženého potvrzení již není členem jezidské komunity, tedy příslušníkem nábožensko - etnické menšiny, a vyznává křesťanství, které v Arménii není považováno za menšinové.

Za správné, zákonné, zjištěným informacím odpovídající a taktéž náležitě odůvodněné považuje krajský soud i neudělení azylu dle § 13 a 14 zákona o azylu. K udělení azylu dle § 13 zákona o azylu (tzv. azyl za účelem sloučení rodiny), který sice zohledňuje rodinné vazby, ale uplatňuje se toliko vůči zákonem vymezenému okruhu rodinných příslušníků azylanta, nebyl v případě žalobce shledán zákonným, neboť žalobce není rodinným příslušníkem azylanta, jemuž byl udělen azyl dle § 12 nebo 14 cit. zákona.

Podle ust. § 14 zákona o azylu, jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení azylu podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.

Udělení humanitárního azylu je zcela na volné úvaze správního orgánu a rozhodnutí o něm podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda při zjišťování podkladů takového úsudku byla dodržena pravidla tzv. spravedlivého procesu. Za splnění těchto předpokladů není soud oprávněn z týchž skutečností dovozovat jiné nebo přímo opačné závěry. Na udělení azylu z humanitárního důvodu není právní nárok. K otázce jeho udělení se opakovaně vyjadřoval i Nejvyšší správní soud. Lze tak odkázat na jeho rozhodnutí č.j. Azs 8/2004 ze dne 11.3. 2004, v němž se podává: „Smysl institutu humanitárního azylu podle § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, spočívá v tom, aby rozhodující správní orgán měl možnost azyl poskytnout i v situacích, na něž sice nedopadá žádná z

kautel předpokládaných taxativními výčty ustanovení § 12 a § 13 zákona o azylu, ale v nichž by bylo přesto „nehumánní“ azyl neposkytnout. Správní orgán díky tomu může zareagovat nejen na případy, jež byly předvídatelné v době přijímání zákona o azylu jako obvyklé důvody udělování humanitárního azylu (např. u osob zvláště těžce postižených či nemocných, u osob přicházejících z oblastí postižených humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými či přírodními faktory), ale i na situace, jež předvídané či předvídatelné nebyly. Míra volnosti této jeho reakce je pak omezena pouze zákazem libovůle, vyplývajícím pro orgány veřejné moci z ústavně zakotvených náležitostí demokratického a právního státu“. Nejvyšší správní soud v rozhodnutích ze dne 30. 9. 2004, č.j. 11 Az 204/2003, ze dne 30. 10. 2003, č.j. 3 Azs 20/2003, či ze dne 27. 8. 2003, č.j. 5 Azs 3/2003 uvedl, že obtíže žadatele o azyl stran obživy či možnosti seberealizace nelze bez přistoupení dalších okolností hodných zvláštního zřetele vnímat jinak, nežli jako důvody ekonomické, nepostačující k udělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu. Žalovaný odůvodnil, že žalobce je dospělou, plně svéprávnou osobou s úplným sociálně ekonomickým zázemím ve vlasti, přičemž prostředky na obživu před opuštěním vlasti obstarávala jeho matka za pomoci své rodiny a vlastní prací. Žalobce má nyní ve své vlasti především příbuzné ze strany matky, u nichž i před odjezdem žil. Krajský soud se tedy přiklonil k názoru žalovaného, že humanitární azyl je udělován pouze ve výjimečných případech a na jeho udělení není právní nárok. Žalobce pro jeho udělení s odkazem na výše uvedené podmínky nenaplnil.

Krajský soud dále z průběhu správního řízení zjistil, že správní orgán postupoval dle § 28 zákona o azylu a zkoumal, nesplňuje-li žalobce důvody k udělení tzv. doplňkové ochrany tak, jak je upravena v ust. § 14a a § 14b zákona o azylu.

Dle § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Dle § 14a odst. 2 téhož zákona se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

Smyslem a účelem doplňkové ochrany je poskytnout subsidiární ochranu a možnost legálního pobytu na území České republiky těm žadatelům o mezinárodní ochranu, kterým nebyl udělen azyl, ale u nichž by bylo z důvodů taxativně uvedených v § 14a zákona o azylu neúnosné nebo jinak nežádoucí požadovat jejich vycestování. V odůvodnění této části rozhodnutí (str. 14 a 15) žalovaný vycházel jak z informací poskytnutých matkou žalobce, tak z informací získaných v průběhu správního řízení, které lze označit za transparentní, objektivní a aktuální v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí a vypořádal se s nimi při posuzování skutečnosti, zda žalobci hrozí pro případ návratu vážná újma ve smyslu § 14a odst. 2 zákona o azylu. Dospěl k závěru, že tomu tak není. Žalovaný se z pohledu

doplňkové ochrany opětovně zabýval všemi žalobcem tvrzenými skutečnostmi, přičemž konstatoval, že žalobce neuvedl žádnou takovou skutečnost, z které by vyplývalo, že by se v době svého pobytu v Arménii stal terčem cíleného zájmu státních orgánů své vlasti, z čehož by se dala možnost vzniku vážného nebezpečí v případě návratu do vlasti odvozovat. Žalovaný tak dospěl k závěru, že lze opodstatněně předpokládat, že žalobci v případě návratu do Arménie by nemohlo ze strany arménských státních orgánů nic konkrétního hrozit. Stejně tak tvrzenou hrozbu násilí ze strany jeho otce a jezídkého společenství žalobce konkrétně nedoložil a žalovaný takové nebezpečí ze získaných důkazů v žádném případě nezjistil. Rovněž tak nelze dojít k závěru, že samotná skutečnost, že matka žalobce opustila svého manžela a vzdala se jezídké víry, vyvolala v této komunitě takovou reakci, kterou by bylo možno označit za hrozbu vážné újmy a ust. § 14a odst. 1 a 2 písm. b) zákona o azylu. Žalovaný dospěl k závěru, že se strany jezídké komunity žalobci také nehrozí žádné problémy. Potíže jeho matky souvisely zejména s odchodem od žalobcova otce a nesouhlasem jeho rodiny s její konverzí. Ani informace Ministerstva zahraničních věcí nehovoří o jakémkoliv konkrétním postihu. Zmiňuje pouze negativní reakci ve smyslu opovržení takovými osobami. Sama skutečnost, že žalobcova matka opustila se syny svého manžela a vzdala se jezídké víry, nevyvolala v komunitě jezídů takovou reakci, kterou by bylo možno označit za hrozbu vážné újmy. Žalovaný se dále zabýval žalobcovými obavami z nástupu vojenské služby. Ani v případě obav z hrozby vážné újmy z tohoto důvodu však nedospěl k odlišnému závěru. Nutnost vykonat vojenskou službu nelze jako vážnou újmu vnímat, neboť ta je jednou z nejzákladnějších státoobčanských povinností a stejně tak nelze za vážnou újmu považovat případný postih, kterému by žalobce byl vystaven v případě odmítnutí nastoupit k jejímu výkonu. Pokud jde o žalobcovy obavy ze šikany v průběhu konání vojenské základní služby, žalovaný na základě šetření dospěl k závěru, že státní orgány v Arménii podnikají kroky, aby takovým případům zamezily a jejich případné původce náležitě trestaly. Navíc žalobce má možnost požádat o civilní výkon služby pro rozpor se svědomím či náboženským vyznáním. Takovým žádostem je ve většině případů vyhověno. Žalobce již není členem jezídké komunity, vyznává křesťanství, které je v Arménii dominantním náboženstvím. Navíc žalovaný zjistil, že k neúspěšným žadatelům o mezinárodní ochranu je přístupováno stejně jako k jiným osobám navrátilým se ze zahraničí. Tito lidé nejsou pronásledováni. S těmito závěry se krajský soud ztotožňuje.

Krajský soud rovněž shledal, že se žalovaný zabýval otázkou, zda žalobci hrozí v případě návratu do vlasti nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení. Žalovaný konstatoval, že ze shora uvedených informačních zdrojů a matkou žalobce doložených podkladů je známo, že v zemi původu žalobce neprobíhá takový ozbrojený konflikt, jehož důsledky by bylo možno pokládat ve vztahu k žalobkyni za vážnou újmu dle ust. § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu. Z uvedených podkladů vyplývá, že ke sporadickým ozbrojeným střetům mezi arménskými a ázerbájdžánským vojáky dochází už od uzavření příměří v roce 1994, ale pouze na hranicích mezi těmito státy nebo v oblasti Náhorního Karabachu. Nikoliv však v Jerevanu, či jiných místech Arménie. Případné vycestování žalobce nepředstavuje ani rozpor s mezinárodními závazky České republiky. Žalobce má veškeré nejbližší příbuzné v Arménii a v České republice ani na území Evropské unie žádné příbuzné nemá. Z ničeho tedy nelze dovodit, že by v České republice byla doplňková ochrana udělena některému z rodinných příslušníků žalobce. Krajský soud

tedy ve shodě s názorem žalovaného konstatuje, že žalobce nesplňuje důvody pro udělení doplňkové ochrany podle § 14b zákona o azylu.

Ze shora uvedených důvodů krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný, který měl ve věci plný úspěch, by měl právo na náhradu nákladů řízení před soudem proti žalobci, který ve věci úspěch neměl. Žalovaný však náklady řízení nepožadoval, proto soud nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 8. června 2017

JUDr. Magdalena Ježková v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
R. V.